

Poseu un delinqüent a les vostres vides

Quatre anys de presó i una multa que voreja els 700.000 euros és la pena que tres magistrats han imposat a Carlos Fabra, ex-president de la Diputació de Castelló i del PP provincial, padrí de l'actual president valencià, Alberto Fabra. Ara se'n distanciarà, però ell i tants altres sempre l'han reverenciat. O l'han temut, potser.

Alphonse Gabriel Capone, Al Capone, no van condemnar-lo per cap altra cosa que no fóra delictes fiscals. Amb Silvio Berlusconi va passar el mateix, i ara, amb Carlos Fabra, també.

Dilluns de la setmana passada l'Audiència de Castelló feia conèixer la sentència del judici que va celebrar-se del 2 al 30 d'octubre i que va asseure al banc dels acusats l'ex-president de la Diputació de Castelló i del PP provincial, el seu ex-amic Vicente Vilar, les respectives ex-esposes –María Amparo Fernández i Montserrat Vives– i Miguel Prim, ex-senador popular per Castelló.

Després d'un procés judicial que s'ha allargat una dècada, que va experimentar nou canvis de jutge i quatre de fiscals als jutjats de Nules (Plana Baixa), un tribunal de tres magistrats l'ha condemnat a quatre anys de presó.

I don Carlos, l'home que va controlar durant 16 anys la demarcació de Castelló tant des de l'esfera pública –va presidir la Diputació del 1995 al 2011– com a nivell orgànic –va presidir el PP provincial 22 anys, entre el 1990 i el 2012–, n'ha extret la part bona: dimarts, l'endemà de conèixer la sentència, va felicitar-se perquè ha estat absolt dels delictes de suborn i tràfic d'influències, cosa que, segons ell i unes altres veus del PP, demostra que “no va haver-hi corrupció”. Fabra ha precisat que “si a qualsevol de vostès la inspecció fiscal els fera més de

100 inspeccions anuals, de ben segur que els trobarien alguna cosa”, referint-se als periodistes que van acudir a la breu compareixença pública en què va llegir un comunicat i tan sols va acceptar unes quantes preguntes.

En efecte, la condemna se circumscriu al delictes fiscal i li ha significat un any de presó per cadascun dels quatre –1999, 2000, 2002 i 2003– en què s'han trobat irregularitats en les seues declaracions de la renda, a més d'imposar-li una multa de 693.074,33 euros per la quantitat defraudada i els interessos corresponents.

Fabra va fer públic que el seu advocat –Javier Boix, que ja va salvar Francisco Camps del *judici dels vestits* i que ben aviat defensarà l'ex-conseller Rafael Blasco en la vista oral del *cas Cooperació*– recorre en cassació al Tribunal Suprem a la recerca d'una pena inferior o, en el pitjor dels casos, en la dilatació del seu empresonament.

Però no ho tindrà tan fàcil, perquè la setmana passada es coneixia que també hi recorrerà la Fiscalia Anticorrupció, que considera provats els delictes de suborn i de tràfic d'influències, pels quals li reclama una pena de 13 anys de presó. Vicente Vilar, la persona que va destapar el cas, se'n va desdir durant la vista per eixir-ne indemne. Ara que està a punt de quedar en llibertat després de complir una pena per violació, volia evitar de totes totes una condemna més, i per això

EFE

va exculpar l'home a qui havia dit el nom del porc tants anys. En qualsevol cas, el recurs de la defensa ajorna *sine die* l'entrada de l'ex-home fort del PP castellonenc a la presó.

O no tan ex, malgrat que don Carlos acabe de demanar la baixa en el partit. Dijous passat, durant la sessió de control parlamentària, el president de la Generalitat, Alberto Fabra, va negar-se a demanar disculpes per haver-se fotografiat amb ell pocs dies abans de l'inici del judici i per haver-li dit “Carlos Corazón de León” quan ja era president valencià, en un acte del PPCV.

Fabra, Alberto, va fer orelles sordes i va limitar-se a dir que –com no podia ser d'una altra manera– ni ell ni el partit no en demanaran l'indult. Encara couen les més de 40 signatures que els diputats populars de les Corts van estampar recentment en un escrit que insta el govern espanyol a indultar l'ex-alcalde de Torrevella, Pedro Ángel Hernández Mateo, condemnat a tres anys de presó per prevaricació i falsedat documental.

El cap del Consell ni tan sols va entrar a debatre si retirarà la subvenció que la Generalitat atorga anualment a la Cambra de Comerç de Castelló, entitat de què Carlos Fabra és secretari general, un càrrec per què cobra 90.000 euros, més de 20.000 euros per damunt d'Alberto Fabra. Això a banda, Carlos Fabra seu –a proposta de la Cambra– al consell d'administració del port de Castelló, on cobra 300 euros per cada reunió.

Quan era president del govern espanyol, José María Aznar va estiuajar a Orpesa i Carlos Fabra va oficiar-hi com a amfitrió. A la imatge de l'esquerra se'ls veu a tots dos el 7 d'agost del 2000, quan el primer estava a punt de participar en el torneig de pàdel Torre Bellver, un campionat en què també va prendre part Eduardo Zaplana. A la dreta, qui fou president valencià i Carlos Fabra, a les Columbretes, el 1998. Zaplana sempre va tenir clar que, per a controlar el PPCV, havia de guanyar-se la complicitat de qui el controlava a les comarques castellonenques.

EFE

EFE

Fabra també fou reverenciat pel següent cap del Consell, Francisco Camps, que va estrenar-se el 2003. Ací, el juliol d'aquell any, a la tercera regata Costa Azahar.

La relació amb Mariano Rajoy ve de lluny. Va posar la mà al foc per ell el juliol del 2008, en dir-li públicament "ciutadà exemplar". Tres mesos més tard, va saludar-lo així al congrés del PPCV.

EFE

Fil·li polític seu, l'actual president valencià, Alberto Fabra, va tenir Carlos Fabra com a regidor durant la seua etapa com a alcalde. El setembre passat, poc abans del judici que l'ha condemnat a presó, s'hi va voler fotografiar com a mostra de suport.

EFE

La Cambra de Comerç va ser el trampolí de Carlos Fabra a la política. El seu aterratge a la Unió de Centre Democràtic (UCD), però, tampoc no va restar al marge de la foscor. Segons va afirmar en aquest setmanari –vegeu EL TEMPS número 1.379– Enrique Monsonís, president preautonòmic del País Valencià entre els anys 1979 i 1983, Carlos Fabra el va voler subornar per tal d'escalar posicions al si de la UCD: "Pels volts del 1979, va venir al carrer Major de Castelló, on teníem l'oficina provincial d'UCD: 'Senyor Monsonís, seríeu tan amable de venir amb mi? Tinc el cotxe a la porta i vull ensenyar-vos una cosa.' Em dugué fins a Borriol, a una urbanització amb camp de golf, i em va dir: 'Jo tinc ací 13 parcel·les: escolliu-ne una, la que vulgueu' [...] Va voler comprar-me, i a més, massa barat".

Òbviament, Monsonís no va accedir-hi, però el cas és que Fabra –Carlos– va ascendir al si de la dreta castellonenca fins al punt d'esdevenir-ne el líder omnipotent i proclamar que "qui no m'ha donat suport, no l'he col·locat". I tothom li feia reverència: des de José María Aznar, que estiuajava a Orpesa durant els seus anys com a president espanyol, fins a Eduardo Zaplana i Francisco Camps, que sempre van tenir clar que havien de dur-se bé amb ell, si és que volien dominar una de les tres potes del PPCV.

Perquè la reverència fóra explícita, Carlos Fabra abaixava la mà quan algú es disposava a encaixar-hi. Amb 52 comptes corrents a 27 sucursals diferents de la capital de la Plana, la reiterada sort en la loteria i les declaracions ofensives envers l'oposició –"hijo de puta", li va etzibar en un ple de la Diputació al portaveu socialista, Francesc Colomer, o "me he comprado el 27.931, y si me toca, me sacaré la pirula y mearé en la sede de Izquierda Unida si me toca"– li van fer creure que era invulnerable.

Alberto Fabra, a qui va promocionar i amb qui fou regidor a Castelló, no va dubtar a fotografiar-s'hi dos dies abans que s'iniciara el seu judici. El president valencià volia fer-ho abans que el seu padrí no travessara la línia roja que ara ja els impedeix de retrobar-se en públic.

Víctor Maceda